

Da Kristine fikk kreft var det tryllingen som holdt henne oppe. Men årets tryllekunstner tror ikke på noe hokus pokus.

kristines magiske medisin

TEKST: Ingrid Røise Kjølland

FOTO: Jørn H. Moen
SAK: Kristine Hjulstad (20) er kåret til Årets Tryllekunstner.
STED: Kongsberg

URGAMMELT TRIKS: Kristine er lei av at nordmenn bare er ute etter å avsløre triksene hennes. Vi må se på trylling som kunst, mener tryllekunstneren.

– Her er arbeidsstuen, sier Kristine, og en grasiøs arm viser fram pokaler og diplomer. Det er mange av dem.

– Ja, jeg har vunnet en rekke ulike kategorier, sier Kristine høytidelig.

Bokhyllene rundt er fylt med tjukke bøker. De har titler som «21st. Century Card Magic» og «Encyclopaedia of silk magic». Inne i dem er det finurlige tegninger og lange instruksjoner. Kristine har lest og lest. Leser og leser fremdeles.

– Men du, er det magi det du gjør?
– Hm, det er magiske øyeblikk. Vi kan oppheve naturlovene, sier Kristine.

– Men er det *magi*, sånn overnaturlig?
– Nei, sier Kristine. – Selvfølgelig er det ikke overnaturlig. Men det er ufattelig og utrolig. Og det *oppleves* magisk.

– Liker du Harry Potter?
– Nei. Jeg er nok ganske realistisk av meg, sier Kristine.

Hun mener magi er hardt arbeid. Og kunst.

– **JODA, JEG ER BLITT SAGD** over en 2-3 ganger, sier Kristine Hjulstad.

Men det er en stor misforståelse å tro at hun pleier å drive med sånt. Det er sånt hun *ikke* pleier å drive med. I motsetning til de fleste kvinnene i tryllebransjen er hun verken sagkrakk eller annen rekvisita. Hun er tryllekunstneren. For ikke lenge siden fikk Kristine, som den første jenta noensinne, den prestisjetunge prisen «Årets tryllekunstner». Den som bare de store gutta har fått før. Davido, Finn Jon og Per Inge Torkelsen. Hun er 20 år, men triksene hun gjør er i hvert fall 4000 år gamle.

NÅ SITTER HUN ved foreldrenes kjøkkenbord på Kongsberg og forteller at hun ble tatt inn i den Magiske Cirkel, tryllernes organisasjon, allerede da hun var 14 år. Etter det har Kristine vært mye sammen med 60-åringene. Alle de unge som begynte samtidig med Kristine har sluttet, mens Kristine, hun bare trener mer og mer. Før konkurranser trener hun fire-fem timer om dagen. I fjor var hun i Trylle-VM. Hun fikk også 2. plass i nordisk mesterskap i scenemagi. Her i landet er det ikke så ofte hun får stå på en ordentlig scene.

– I Norge er vi litt på barnebursdagsnivå. Det blir ikke sett på som kultur, men i Las Vegas, Øst-Europa og Asia derimot..., sier Kristine.

– I Norge har folk bare hørt om David Copperfield. Og så er de bare opptatt av å avsløre hvordan triksene blir gjort. Hvis de ikke klarer det, synes de det er kjedelig, sier Kristine.

Men hvorfor synes ikke hun det er kjedelig? Hvorfor trenger hun å trylle?

I 1999 OPERERTE legene ut to svulster på tilsammen to kilo fra magen til Kristine. Hun var lenge på Radiumhospitalet, måtte slutte på skolen. Kreften var svært alvorlig.

– Tryllinga var det eneste jeg hadde da jeg var syk, sier Kristine.

Hun øvde så mye hun kunne. De gamle mennene i den Magiske Cirkel støttet henne, møtene der var høydepunktene.

– Det holdt tak i meg. Jeg ville hele tiden bli så frisk at jeg kunne gå på neste møte. Og tryllepratene på telefon med læreren, Torino, min var viktig, sier Kristine.

Han har blant annet lært henne å bli god i nærtrylling. Det har lite med illusjoner å la Copperfield å gjøre, fingerferdighet og lite utstyr er tingen. Når det er nærtrylling skal publikum sitte så nærme at de kunne kjælt kaninen på hodet. Men det er ikke alltid at det som er mest krevende er morsomt å se på. Kristine er opptatt av å sette musikk og tekst til oppvisningene sine.

– Det er viktig å trylle for publikum som ikke kan så mye, også. Jeg kunne risikert å bli tryllenerd.

– For det er du ikke?
– Nei, sier Kristine, og forteller at tryllenerdene kanskje er gutter som like gjerne kunne mekka moped. Men så mekker de kortstokk i stedet.

OPPE I ANDRE etasje er veggene dekket av furupanel, det er hvite blondeduker, alt er lyst og rent.

– Det er fint når folk skjønner at det jeg gjør er uhyre vanskelig.

Nå pakker hun ut et glass, et beger, og en rød ball ut av en rar koffert. Like etterpå flytter de røde ballene seg på umulig vis, forandrer seg til tennisballer, farer gjennom bunnen i et beger og ender i en fløyelspose. Som tilskuere merker man trylleeffekten: Man må bare måpe, fordi det bare finnes én ting i hodet: Et spørsmål.

– Hvordan gjør du det?

– He-he. Nei, da ødelegger jeg ryket mitt, da vet du, sier Kristine, og smiler overbærende.

Hun viser fram tidsskrifter, diplomer og bilder, på mange av det er det gamle menn med fløffy sveiser og sløyfe. Av og til får de nakne damer til å sveve. Hvis de ikke sager dem i to.

– Trylling kan virke litt harry. Er det?

– Ja. Kanskje særlig de som holder på med illusjoner, sier Kristine.

Hun tenker på David Copperfield og gjengen, men selv har Kristine et stilrent Zorrokostyme, tryller fram blomster og kaller seg bare «Kristine». Først kalte hun seg Sesami, men så synes hun det ble for dumt.

– Å bare legge på en o eller i på slutten av navnet, Som Jørgeno. Og Torkelli. Helt greit. Men jeg fant ut at jeg ville være Kristine.

Ingrid.roise.kjolland@dagbladet.no

AVHENGIG: Snart tryller Kristine bort en maske og fram en rose, i munnen tatt ut fra ingenting. – Jeg kan aldri slutte å trylle. Det var det som holdt meg oppe da jeg var syk, sier Kristine Hjulstad (20).

